

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ يُؤْفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿20﴾ وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا

أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ.

ALLAH'A VERDİĞİ SÖZE SADIK KİMSE: MÜMİN

Aziz Kardeşlerim!

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi hepimizin üzerine olsun. Cumanız mübarek olsun.

Yüce Rabbimiz, okuduğum âyet-i kerimede şöyle buyuruyor: **“O müminler ki, Allah'a verdikleri söze sadık kahrılar. Onlar, Allah'a vermiş oldukları sözden asla dönmezler. Allah'ın, korunmasını emrettiği bağı korurlar. Onlar, Rablerine saygıda kusur etmezler. Hesabın hüsrân ile sonuçlanmasından korkarlar.”**¹

Peygamberimiz (s.a.s) de okumuş olduğum hadisi şerifte şöyle buyuruyor: **“Ben ahlaki güzellikleri tamamlamak için gönderildim.”**²

Kardeşlerim!

Öyle konuşmalar vardır ki bütün bir tarihi, bir medeniyeti özetler. İşte bu konuşmalardan biri olan, Cafer-i Tayyar'ın, Habeş Kralı Necaşi'nin huzurunda yaptığı ve İslam medeniyetini özetleyen konuşmasını sizlerle paylaşmak istiyorum.

Zira Cafer-i Tayyar'ın bu konuşması, Resûl-i Ekrem'in hayatını, gayesini, mesajını, risaletini özetleyen bir konuşmaydı. Afrika'nın ve insanlığın kararlı idrakini aydınlatan bir konuşmaydı. Necaşi'yi kavmiyle birlikte Muhammed Mustafa (s.a.s)'e ümmet kılan bir konuşmaydı.

Kardeşlerim!

Cafer, henüz 25 yaşlarında bir delikanlıydı. Eşi Esmâ ile birlikte Mekke'den bazı müminlerle beraber Habeşistan'a hicret etmişti. Kuşatma altındaki müminleri Habeşistan'a götürmüştü. Aslında Resûl-i Ekrem'in emriyle bir Medine, bir yurt aramaya gitmişti. Bundan haberdar olan müşrikler, Müslümanları iade etmesi için Necaşi'ye bir heyet gönderdi. Heyetin başkanı olan Amr b. As, Necaşi'nin huzuruna çıktı ve şu sözleriyle Müslümanların iade edilmesini istedi: “Ey Hükümdar! Bizden aklı ermeyen bazı gençler, senin ülkeneye sığındılar. Onlar, atalarının dinini terk ettiler. Senin dine de girmediler. Bizim de sizin de bilmediğiniz yeni bir din icat ettiler. Onların babaları, amcaları, yakın akrabaları, onları geri yollaman için bizi sana elçi olarak gönderdi.

Onlar, bu kimselerin kusurlarını ve kabahatlerini sizden daha iyi bilirler.”

Aziz Kardeşlerim!

Necaşi, Amr'ı dinledikten sonra, kendisine sığınan müminleri de dinlemeye karar vermişti. Onları huzuruna çağırdı. Cafer ve arkadaşları, içeri girerken gelenekte olduğu üzere kralın huzurunda secdeye kapanmamışlardı. Necaşi, bunun sebebini sorduğunda, “Biz, Allah'tan başka kimsenin önünde secde etmeyiz.” diyerek cevap verdi Cafer. Afrika kıtası, bu sözü ilk defa onun ağzından duymuştu. Cafer, sözlerine şöyle devam etti: “Ey hükümdar! Biz, cahiliye zihniyetine sahip bir kavimdik. Ağaçtan, taştan yapılmış putlara tapardık. Kendiliğinden ölmüş murdar hayvanları yerdik. Helal-haram nedir bilmezdik. Kız çocuklarımızı diri diri toprağa gömerdik. İnsanlık dışı bütün kötülükleri işledik. Akrabamızla ilgilenmezdik. Komşuluk hakkı diye bir hak tanımazdık. Kuvvetli olanlarımız, zayıf olanlarımızı ezerdi. Zenginlerimiz, fakirlerin sırtından geçinirdi. Hak ve hukuka riayet etmezdik.

Biz bu haldeyken Allah Teâlâ, bizim içimizden asil, doğru, emin, güvenilir, iffetli bildiğimiz birini Peygamber olarak gönderdi. O, bizi bir olan Allah'a imana davet etti. Yalnızca O'na ibadet etmeye çağırdı. Atalarımızdan miras kalan putlara tapmaktan bizleri kurtardı. Doğru söylemeyi öğretti. Emanete riayet etmeyi öğretti. Akrabayla iyi geçinmeyi öğretti. Komşuları gözetmeyi öğretti. Bütün kötülük ve günahları, kan dökmeyi haram kıldı. Yalancı şahitlik yapmaktan, yetim malına el uzatmaktan men etti. Namuslu kadınlara iftira atmaya yasakladı. Biz de onu doğruladık, “amenna ve saddekna” dedik. Allah'tan ona gelenlere tâbi olduk. Onun haram kıldıklarını haram, helal kıldıklarını helal kabul ettik. Sadece Allah'a ibadet ettik. O'na hiçbir şeyi ortak koşmadık.

Halkımız bu sebeple bize düşman oldu. Bize zulmettiler. Allah'ı bırakıp eskisi gibi putlara tapmamızı istediler. Dinimizi yaşayamaz olduk. Baskı ve zulümler dayanılmaz bir noktaya geldiğinden senin ülkeneye sığındık. Senin adaletine geldik. Seni başkalarına tercih ettik. Senin himaye ve komşuluğuna can attık. Ey Hükümdar! Biz senin yurdunda hiçbir kötülüğe maruz kalmayacağımızı umut ediyorum.”³

Kardeşlerim!

Hutbemizi şu duayla bitirmek istiyorum:

Rabbimiz! Bizleri tevhid inancından, Efendimizin yolundan ve vahdet şuurundan ayırma!

Rabbimiz! Bizleri Efendimizin öğrettiği güzel hasletlere bağlı kalan ve hayatı boyunca onları muhafaza eden müminlerden eyle!

¹ Ra'd, 13/20-21.

² İbni Hanbel, II, 381

³ İbn Hanbel, I, 202.